

Mooiweer in Markelo

Ik zeg Markelo. Ik zeg de Welle, de boerderij uit 1749. Ik zeg de Schöppe, de sfeervol gerestaureerde schuur, met oude gebinten en nieuwe balken die elkaar schragen. Het verleden stut het heden. Oale Groond. Het mooie en gastvrije Twente.

We waren er te gast bij Arjen en Jonneke, initiatiefnemers van Muziek op de Welle. Er was koffie, er waren broodjes. De stoelen stonden al in theatersetting te wachten op wat komen ging. Het was zondag 13 oktober 2024, in een uitverkocht huis.

Om de ruime setting eer aan te doen, lieten we ons versterken; zelfs de gitaarkoffer/basedrum kreeg een microfoon.

Natuurlijk mocht ons loflied op het platteland niet ontbreken, ook al is Salland natuurlijk geen Twente.

Twee sets met een korte pauze. Er werd aandachtig geluisterd, er werd dapper meegezongen, er werd luid geapplaudisseerd. Als toegift speelden we 'Ik wil gewoon dat iedereen me altijd aardig vindt', een primeur. Onze opmerking dat er dus van alles mis kon gaan, bleek geen loos alarm. Toch viel het niet tegen, voor een eerste keer.

Jonneke sloot af met een gedicht van P.A. de Génestet: 'Uw kliemerig klimaat maakt mij het bloed in de aderen/Tot modder; 'k heb geen lied, geen honger, vreugd noch vreê.' Dichten is een kunst, maar overdrijven ook; zó miserabel was het buiten nou ook weer niet. Het gedicht heette dan ook 'Boutade', waarbij – zo legde Jonneke uit – de ironie niet ver te zoeken is. Binnen vonden we wel degelijk lied, vreugd en vreê, en we deden ons tegoed aan de kaas en nootjes die na afloop van het optreden werden geserveerd. Twentse kaas, zogezegd. En Twentse nootjes.

Het smaakte allemaal naar meer. We zijn benieuwd hoe het is om niet in de Schöppe maar in boerderij zelf te spelen. Wie weet.

Bas-Jan